

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/60/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6319202834
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6319202834.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Alexandra Mojša a JUDr. Danice Kočičkovej, v spore žalobcu Generali Poist'ovňa, a.s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, IČO: 35 709 332, právne zastúpeného JUDr. Gabrielou Reichovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Pavla Mudroňa 26, 036 01 Martin, proti žalovanému K.W., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom T. XXXX/XX, XXX XX M. T., právne zastúpenému URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, o zaplatenie 5.267,59 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 2C/45/2019-111 z 12. júna 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Brezno **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Brezno (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 12. 06. 2020 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.267,59 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.267,59 Eur od 19. 12. 2019 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (I. výrok). Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 5.267,59 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu žalobca skutkovo odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel poistnú zmluvu č. F. - povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla NISSAN PATHFINDER s EVČ: T (ďalej aj „poistná zmluva“), so začiatkom poistenia 11. 11. 2016, na základe ktorej bol žalovaný povinný platiť bežné poistné v štvrtročných splátkach po 54,92 Eur splatných k 11. dňu 11., 2., 5. a 8. mesiaca príslušného roka. Poistná zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú, pričom poistenie zaniklo dňa 10. 02. (správne má byť 12.- poznámka odvolacieho súdu) 2017. Žalobca zaevidoval škodovú udalosť zo dňa 14. 02. 2017 pod č. XXXXXXXXXXXX. Poistné plnenie vyčíslené na sumu 4.586,59 Eur bolo dňa 01. 03. 2017 poukázané poškodenému. Poškodený si uplatnil tiež náklady za náhradné vozidlo FORD Tranzit za obdobie od 15. 02. 2017 do 02. 03. 2017, čo žalobca zaevidoval ako osobitnú škodovú udalosť pod č. XXXXXXXXXXXX a poistné plnenie vyčíslené na sumu 681,- Eur poukázal poškodenému dňa 29. 03. 2017. Nakoľko žalovaný poistné za obdobie od 11. 02. 2017 do 10. 05. 2017 splatné dňa 11. 02. 2017, uhradil až dňa 15. 03. 2017, a teda v čase poistnej udalosti bol v omeškaní s platením poistného, žalobca ho vyzval na nahradenie poskytnutého poistného plnenia, ktoré žalovaný nezaplatil.

Súd prvej inštancie vydal platobný rozkaz, ktorý vzhľadom na podaný odpor následne zrušil. Žalovaný v podanom odpore uviedol, že s poukazom na gramatický výklad a účel ust. § 12 ods. 1 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon o PZP;“ resp. „ZoPZP;“ event. „zákon č. 381/2001 Z.z.“) je zrejmé, že regresný nárok žalobcu má byť úmerný k miere porušenia zo strany žalovaného, t.j. k dobe omeškania a podmienok za ktorých k meškaniu došlo. Žalovaný listom doručeným žalobcovi dňa 24. 04. 2017 ozrejmil, že k omeškaniu s platením poistného došlo z dôvodu, že bol odcestovaný. V súčasnosti je žalovaný v nepriaznivej ekonomickej situácii, aby vedel bez dlhodobu poškodzujúcich ekonomických následkov nahradiť požadované poistné plnenie v celom rozsahu. Zároveň s prihliadnutím na uvedené pohľadujúce okolnosti v zmysle ekonomickeo-pracovných aspektov v čase predchádzajúcom okolnostiam zakladajúcich súčasný právny stav, je regresný nárok žalobcu zjavne neprimeraný. Žalovaný mal za to, že v súlade s ust. § 12 ods. 1 písm. f/ Zákona o PZP je legitímna výška regresného nároku žalobcu, s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný bol povinný platiť poistné v splátkach štvrťročne, suma predstavujúca 20% až 30% zo žalovanej sumy. Nakoľko samotný regresný nárok nie je rigidne determinovaný na celý rozsah regresu, ale počíta sa s určitou dávkou proporcionality, žalovaný nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy považuje za nedôvodný a neopodstatnený a odmieta ho čo do dôvodu a výšky. Žiadal, aby súd prvej inštancie žalobu zamietol.

Súd vykonaným dokazovaním mal preukázať, že dňa 11. 11. 2016 žalobca ako poisťovateľ uzatvoril so žalovaným ako poisťníkom poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX - povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla NISSAN PATHFINDER s EVČ: BR275BX. Začiatok poistenia bol dohnutý ku dňu 11. 11. 2016. Žalovaný mal poistné vo výške 54,92 Eur platiť 4 krát ročne k 11. dňu 11., 2., 5. a 8. mesiaca príslušného roka.

Z inkasného účtu poistnej zmluvy súd prvej inštancie zistil, že žalovaný poistné za obdobie od 11. 02. 2017 do 11. 05. 2017 uhradil dňa 15. 03. 2017.

Podľa Správy o nehode zo dňa 14.02. (pozn. súdu prvej inštancie - v správe nie je uvedený rok), spísanej žalovaným ako vodičom motorového vozidla NISSAN PATHFINDER s EVČ: T a I. W. ako vodičkou motorového vozidla Renault Master s EVČ: T ktorého držiteľom bola spoločnosť Privilege SK s.r.o. (ďalej „poškodený“) došlo k dopravnej nehode, pri ktorej boli poškodené obe vozidlá. Ako vinník nehody bol označený žalovaný.

Za opravu motorového vozidla poškodeného bola vystavená faktúra č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28. 02. 2017 (č.l. 9 spisu) na sumu 4.586,59 Eur.

Listom zo dňa 28. 02. 2017 žalobca oznámil žalovanému ukončenie likvidácie poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX s tým, že plnenie vo výške 4.586,59 Eur bude poukázané opravovni (č.l. 10 spisu). Žalobca uhradil poistné plnenie v uvedenej výške dňa 01. 03. 2017 (č.l. 8 spisu).

Listom zo dňa 31. 03. 2017 žalobca vyzval žalovaného na náhradu vyplateného poistného plnenia vo výške 4.586,59 Eur najneskôr do 30. 04. 2017. Žalovaný prevzal list dňa 06. 04. 2017.

Za zapožičanie automobilu Ford Tranzit od 15. 02. 2017 do 02. 03. 2017 bola vystavená faktúra č. XX. zo dňa 02. 03. 2017 (č.l. 15 spisu) na sumu 825,- Eur.

Listom zo dňa 27. 03. 2017 žalobca oznámil poškodenému ukončenie likvidácie poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX s tým, že mu bude poukázané poistné plnenie vo výške 681,- Eur (č.l. 16 spisu). Žalobca uhradil poistné plnenie vo výške 681,- Eur dňa 29.03.2017 (č.l. 17 spisu).

Listom zo dňa 31. 03. 2017 žalobca vyzval žalovaného na náhradu vyplateného poistného plnenia vo výške 681,- Eur najneskôr do 30. 04. 2017.

Listom bez uvedenia dátumu, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 24. 04. 2017, žalovaný v nadväznosti na jemu zaslané výzvy na náhradu vyplateného poistného plnenia, požiadal žalobcu o odpustenie regresu. Z obsahu listu vyplýva, že príslušné poistné nezaplatil z dôvodu, že v rozhodnom čase bol odcestovaný, z ktorého dôvodu poistné opomenul zaplatiť.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil § 788 ods. 1, § 796 ods. 1, 2, § 822 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 4 ods. 2 písm. b/, § 6 ods. 1, § 12 ods. 1 ods. f/, § 12 ods. 3 Zákona o PZP.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu poistného plnenia, ktoré plnil za žalovaného ako poisteného v prospech poškodeného, pretože v čase, keď nastala poistná udalosť, bol žalovaný v omeškaní s platením poistného.

Medzi stranami nebolo sporné, že sporové strany uzatvorili dňa 11. 11. 2016 poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovaný povinný platiť poistné vo výške 54,92 Eur štvrťročne k 11. dňu 11., 2., 5. a 8. mesiaca príslušného roka. Dňa 14. 02. 2017 nastala škodová udalosť, za ktorú bol zodpovedný žalovaný. Žalovaný bol v čase vzniku škodovej udalosti v omeškaní s platením poistného. Žalobca uhradil poškodenému za poisteného žalovaného poistné plnenie v celkovej výške 5.267,59 Eur.

Medzi sporovými stranami zostala sporná jediná skutočnosť, a to žalobcom požadovaná náhrada v rozsahu 100% poistného plnenia, ktorú žalovaný považoval za neúmerne k miere porušenia jeho zmluvnej povinnosti a tiež za rozporné s dobrými mravmi, pričom sa odvolával na závery vyslovené Ústavným súdom Slovenskej republiky v Náleze sp. zn. IV. ÚS 377/2018 zo dňa 31. 01. 2019, ktorý konštatoval, že regresná náhrada má plniť výchovný účel a nie likvidačný účel, a má zohľadniť okolnosti, za ktorých došlo k vzniku škody. Primeranosť náhrady možno podľa názoru ústavného súdu ustáliť skúmaním výšky sumy vyplatenej z titulu poistenia (pri zohľadnení, či ide o sumu konečnú alebo o sumu, ktorá sa v budúcnosti bude zvyšovať), zohľadnením okolností, za ktorých škoda vznikla, a tiež skúmaním pomerov toho, kto škodu spôsobil. Podľa názoru ústavného súdu až posúdením týchto troch komponentov možno dospieť k záveru o tom, či regresná náhrada je primeraná.

Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že v konkrétnom prípade možno na vec použiť vyššie uvedený Nález Ústavného súdu SR. V tom prípade si žalobca uplatnil voči sťažovateľovi náhradu súm, ktoré zaplatil zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu v prospech poškodených pri dopravnej nehode, ktorú zaviniť sťažovateľ pod vplyvom alkoholu. Súdny orgán posudzovali podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 423/1991 Zb. (ktorá bola zrušená zákonom č. 381/2001 Z.z.) v spojení s § 826 OZ, ktorý hovorí o „primeranej náhrade“ toho, čo poisťovateľ plnil za poisteného. Otázka „primeranosti náhrady“ tak bola riešená vo vzťahu k interpretácii § 826 OZ. V posudzovanej veci si však žalobca uplatnil regresný nárok podľa § 12 ods. 1 ods. f/ Zákona o PZP, podľa ktorého má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu poistného plnenia, resp. jeho časti. Regresný nárok poisťovne v zmysle § 12 ods. 1 ods. f/ Zákona o PZP je osobitným nárokom poisťovne proti poistenému (odlišný od náhrady škody), ktorý vyplýva z poistného pomeru a vzhľadom na osobitnú povahu tohto nároku súd nie je oprávnený v konaní o náhradu poistného plnenia v zmysle § 12 ods. 1, 2 Zákona o PZP znížiť výšku požadovanej regresnej náhrady poistného plnenia alebo jeho časti, nakoľko v takomto prípade mu to Zákon o PZP ani iný právny predpis neumožňuje. Súd nemôže použiť moderačné právo v zmysle § 450 OZ aplikujúc zásadu „primeranosti“ či iné kritériá, ktoré právna norma neobsahuje. Oprávneným na určenie výšky regresnej náhrady je jedine poisťovateľ, ktorý sa môže rozhodnúť, či si voči poistenému uplatní náhradu poistného plnenia v celom rozsahu, resp. len jeho časť, pričom je limitovaný jediným kritériom obsiahnutým v § 12 ods. 3 Zákona o PZP, a teda tým, že výška náhrady poistného plnenia resp. jeho časti nesmie presiahnuť úhrn poistných plnení, ktoré poisťovateľ vyplatil z dôvodu poistnej udalosti (napr. rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 11Co/265/2010 zo dňa 11. 05. 2011, rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Co/24/2018 zo dňa 30. 04. 2018).

Keďže na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný bol v čase poistnej udalosti v omeškaní so zaplatením poistného, pričom výška žalobcom uplatnenej náhrady poistného plnenia nepresiahla úhrn poistných plnení, ktoré žalobca vyplatil z dôvodu poistnej udalosti spôsobenej žalovaným poškodenému, súd prvej inštancie podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Nakoľko sa žalovaný nesplnením peňažného záväzku dostal do omeškania, žalobcovi vznikol nárok i na úrok z omeškania od 19. 12. 2019, t.j. od podania žaloby do zaplatenia. Výška úroku z omeškania bola v zmysle ust. § 517 ods. 2 OZ a ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu súd prvej inštancie priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP) v nadväznosti na ich vyčíslenie žalobcom.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu žalovaný podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov konania alebo alternatívne rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

Uviedol, že súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil aj tým, že v zmysle § 12 ods. 1, ods. 2 ZoPZP znížiť výšku požadovanej regresnej náhrady poistného plnenia súd v konaní nemôže, nakoľko mu to Zákon o PZP ani iný právny predpis neumožňuje.

S týmto záverom súdu prvej inštancie sa nestotožňuje, považuje ho za nesprávny a mylný, pretože súd prvej inštancie môže preskúmať nárok žalobcu, či tento neodporuje dobrým mravom, cieľom zákona (ZoPZP), a preto môže považovať regresný nárok za arbitrárny, ak je uplatnený vo výške 100% vzhľadom na skutkový stav veci.

Podľa jeho názoru regresný nárok žalobcu má byť úmerný k miere porušenia zo strany žalovaného t.j., k dobe omeškania a podmienok za ktorých k meškaniu došlo, pričom proporcionálnosť regresného nároku

podľa tohto ustanovenia sa v súdnej praxi bežne aplikuje (viď rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 25. 04. 2013, sp. zn. 18C/123/2013, rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15. 05. 2012, sp. zn. 42C/105/2011, rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 02. 05. 2013, sp. zn. 12C/199/2012). Nie je v súlade s dobrými mravmi, pokiaľ nastane situácia, ak je niekto (v tomto prípade on) v omeškaním s jedinou splátkou (aj to len 32 dní), ktorú následne uhradí a žalobca si napriek tomu uplatňuje regresné plnenie v rozsahu 100%. Výška regresného nároku uplatnená žalobcom je preto nedôvodne neprimerane vysoká, pri dočasnom porušení jeho povinnosti (aj to len v minimálnom rozsahu 25%). Pomer uplatnený žalobcom teda absolútne nie je správny a nereflektuje mieru a rozsah jeho plnenia.

Mal za to, že v súlade s ust. § 12 ods. 1 písm. f) Zo PZP je úmerná a legitímna výška regresného nároku žalobcu, s prihliadnutím na skutočnosť, že bol povinný platiť poisťné v splátkach štvrťročne, suma predstavujúca maximálne 20% až 35% zo sumy 5.267,59 Eur.

Ďalej poukázal na nález Ústavného súdu SR z 31. januára 2019, sp. zn. IV. ÚS 377/2018.

Uviedol, že upozornil žalobcu na svoj nepriaznivý finančný stav listom doručeným žalobcovi dňa 24. 04. 2017 a na to, že z dôvodu pracovných povinností (ako sezónny pracovník) musel z ekonomických dôvodov často krátko za prácou cestovať. Rovnako v prípade časového obdobia, kedy došlo k omeškaniu s platením poisťného, bol odcestovaný, čo zapríčinilo z hľadiska nedbanlivosti opomenutie uhradiť platbu na ďalšie poisťné obdobie, zakladajúce omeškanie žalobcu 32 dní.

V súčasnosti je v nepriaznivej ekonomickej situácii, aby vedel bez dlhodobo poškodzujúcich ekonomických následkov nahradiť požadované poisťné plnenie v celom rozsahu. Podľa jeho názoru súd sa pri prejednávaní a rozhodovaní konkrétneho prípadu nemôže uchýľovať k zovšeobecňovaniu a paušalizovaniu určitých skutočností a javov, pretože následné rozhodnutie súdu založené na generalizovaných skúsenostiach nemôže vychádzať zo spravodlivo a objektívne zisteného skutkového a právneho stavu, v čoho dôsledku takéto rozhodnutie odporuje nielen zákonu, ale aj zásadám a princípom demokratického a právneho štátu (viď. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, III. ÚS 36/2010).

Podľa jeho názoru nie sú dané žiadne právne relevantné dôvody, ktoré by spôsobili priznanie plného regresného nároku žalobcovi pri omeškani jedinej splátky ním, čo znamená, že súd prvej inštancie bez opory v objektívne zistenom skutkovom stave žalobe žalobcu bezdôvodne vyhovel.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že tvrdenie žalovaného o neuhradení jedinej splátky poisťného bolo vyvrátené predloženými dôkazmi - poisťnou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11. 11. 2016 a inkasným prehľadom o vykonaných úhradách poisťného k predmetnej poisťnej zmluve. V zmysle dojednání poisťnej zmluvy bola splatnosť poisťného určená v štvrťročných splátkach vždy k 11. 11., 11. 2., 11. 5., a 11. 8. príslušného roku (časť G poisťnej zmluvy). Z inkasného prehľadu k poisťnej zmluve vyplýva, že žalovaný uhrádzal poisťné opakovane počas platnosti zmluvy po lehote splatnosti, konkrétne splátku poisťného splatnú 11. 11. 2016 uhradil 15. 11. 2016, následnú splátku splatnú 11. 02. 2017 uhradil 15. 03. 2017, splátku poisťného splatnú 11. 08. 2017 uhradil 15. 08. 2017, splátku poisťného splatnú 11. 11. 2017 uhradil 11. 01. 2018. V termíne splatnosti uhradil jedinou splátku, splatnú 11. 05. 2016 (uhradená 04. 05. 2016). Tvrdenie žalovaného o neprimeranosti povinnosti regresnej náhrady pre neuhradenie jedinej splátky poisťného je tak nepravdivé. V tejto súvislosti on predložil na podporu svojej argumentácie aj ďalšie poisťné zmluvy o povinnom zmluvnom poistení, ktoré u neho žalovaný uzavrel a k nim prislúchajúce inkasné prehľady, pričom z týchto listinných dôkazov rovnako vyplýva, že poisťné žalovaný uhrádzal nepravdivé, po dojednaní splatnosti. V žiadnom prípade sa teda u žalobcu nejednalo o ojedinelé omeškanie s úhradou poisťného.

So žalovaným nemožno súhlasiť ani v tom smere, že omeškanie len splátky poisťného je len čiastočným a dočasným omeškáním s platením poisťného, pričom pomerom výšky splátky poisťného k ročnému poisťnému by mal byť určený aj rozsah prípadnej regresnej náhrady. Takýto záver je len voľnou úvahou žalovaného, bez opory v príslušných právnych predpisoch, prípadne dojednaniach zmluvy. Podľa § 796 ods. 1 OZ ten, kto s poisťiteľom uzavrel poisťnú zmluvu, je povinný platiť poisťné, a to za dohodnuté poisťné obdobie (bežné poisťné); možno tiež dohodnúť, že poisťné bude zaplatené naraz za celú dobu, na ktorú bolo poistenie dojednané (jednorazové poisťné). Žalovaný bol teda povinný uhrádzať poisťné (jeho splátky) v dohodnutých termínoch splatnosti, pričom § 12 ods. 1 písm. f) ZoPZP mu umožňuje ako poisťovateľovi uplatniť proti poisťníkovi nárok na náhradu poisťného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil, ak tento bol v čase poisťnej udalosti v omeškáním s platením poisťného, pričom žiadne obmedzenie regresnej náhrady v žalovaným naznačenom smere z právneho predpisu nevyplýva.

Zdôraznil, že predmetné ustanovenie zákona plní predovšetkým preventívnu funkciu a na poistených má pôsobiť výchovne, aby dodržiavali povinnosti vyplývajúce aj z iných právnych predpisov, ktorou povinnosťou nepochybne je aj povinnosť platiť poisťné včas. Žalovaný aj napriek tomu, že poisťná udalosť nastala dňa 14. 02. 2017, ani následne nepristúpil k včasným úhradám poisťného, ale naopak, ako bolo už uvedené, ďalšie dve splátky z celkovo troch do zániku poisťnej zmluvy uhradil opäť oneskorene. Z týchto dôvodov považoval argumenty žalobcu o ojedinelom omeškaní z dôvodu nutnosti momentálneho vycestovania do zahraničia za účelové, pričom aj tieto okolnosti na strane žalovaného v rámci uplatňovanej regresnej náhrady zohľadnil.

Žalovaný síce konštatuje svoj nepriaznivý finančný stav, avšak tento nijako počas celého doterajšieho konania nepreukázal, tento ostal len v rovine ním nepreukázaných tvrdení. Vo vzťahu k možnému zníženiu regresnej náhrady zo strany súdu sa stotožnil s dôvodmi v ods. 29. rozsudku prvoinštančného súdu.

Ďalej uviedol, že nárok poisťovne na náhradu vyplatených súm podľa zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nie je nárokom na náhradu škody (R 21/1980, R 27/1981), v konaní o tomto nároku súd nemôže použiť moderačné oprávnenie podľa ust. § 450 Občianskeho zákonníka (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/249/2010, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/173/08, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/265/2010).

Tvrdenia žalovaného v tomto smere zároveň ostali nepreukázané a len vo veľmi všeobecnej rovine aj vo vzťahu k ďalšej jeho argumentácii o potrebe zohľadnenia záverov nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 377/2018 v jeho prípade, keď tvrdil, že výška regresnej náhrady nemôže byť určená tak, aby nebola ekonomicky likvidačná. Z citovaného nálezu Ústavného súdu SR však vyplýva, že výška regresnej náhrady nemôže byť ani príliš nízka a musí naplniť svoj (prioritne výchovný) účel.

Mal za to, že na žalovaného ani suma vo výške požadovanej regresnej náhrady nemala žiadny výchovný efekt, keďže aj naďalej po tomto termíne uhrádzal poisťné po splatnosti, samotný regresný nárok neuspokojil ani čiastočne. Ústavný súd SR vo svojom náleze ďalej rovnako konštatuje, že je ústavne akceptovateľné zohľadnenie priemernej mzdy v hospodárstve SR ako modifikovaný postup pri určovaní primeranej regresnej náhrady, čo výška žalobcom uplatnenej regresnej náhrady plne akceptuje.

Výška regresnej náhrady nie je v žiadnom prípade v likvidačnom rozsahu v porovnaní s konkrétnymi okolnosťami právnej veci, ktorá bola uvedenému ústavnoprávnemu prieskumu uvedeným nálezom podrobená. Regresná náhrada má teda plniť predovšetkým výchovný účel, pričom samotnú primeranosť náhrady je potrebné skúmať vo vzťahu k sume samotnej (či ide o konečnú sumu, alebo sumu, ktorá sa bude v budúcnosti navyšovať), okolnostiam, za ktorých škoda vznikla, prípadne aj skúmaním osobných, majetkových a zárobkových pomerov toho, kto škodu spôsobil. V danom prípade je uplatnená regresná náhrada v sume konečnej, bez jej ďalšieho budúceho navyšovania (ako je tomu napríklad v prípade opakujúcich sa pravidelných plnení titulom poškodenému vyplácaných dávok), primeraná z hľadiska priemernej mzdy dosahovanej v hospodárstve SR, pričom žalovaný nepreukázal v konaní žiadne osobitné okolnosti (majetkové pomery) na jeho strane, vo vzťahu ku ktorým by sa javila požadovaná náhrada ako neprimeraná, prípadne až likvidačná.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP.

5. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

7. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

8. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal. Dokonca možno konštatovať, že neuviedol ani žiadny konkrétny relevantný právny dôvod a ani žiadny konkrétny relevantný skutkový dôvod, spochybňujúci správnosť napadnutého rozhodnutia.

9. Poistná zmluva je dvojstranným právnym úkonom, ktorý sa uzaviera medzi poisťovateľom a poisťníkom. Poisťiteľ sa poistnou zmluvou zaväzuje poskytnúť plnenie v dohodnutom rozsahu, ak nastane náhodná udalosť v poistnej zmluve bližšie označená, takzvaná poistná udalosť. Poisťník (fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poisťiteľom poistnú zmluvu uzavrela) je povinný platiť poistné. Tieto práva a povinnosti zmluvných strán sú vzájomné (synalagmatické), z čoho vyplýva, že každý z účastníkov je povinný plniť, teda obe strany sú si navzájom dlžníkmi a veriteľmi.

10. Poisteným je ten, na koho sa vzťahuje poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

11. Poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, uvedeného v poistnej zmluve. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a náklady pri usmrtení, škodu vzniknutú poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí, ušlý zisk, účelne vynaložené náklady spojené s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa § 4 ods. 2 písm. a), b), d) zák. č. 381/2001 Z.z., ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) zák. č. 381/2001 Z.z. alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie.

12. Ustanovenie § 12 ZoPZP taxatívnym spôsobom upravuje nárok poisťovateľa na náhradu poistného plnenia, resp. jeho časti a to proti poisťníkovi (§ 12 ods. 1) a poistenému, ktorý nie je poisťníkom (§ 12 ods. 2), ktoré zaplatil z titulu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla (tzv. regresný nárok).

13. Právo poisťovateľa podľa ustanovenia § 12 ZoPZP je osobitným, originárnym nárokom poisťovateľa proti poistenému z poistného vzťahu, a teda nie je odvodeným nárokom od práva poisteného z titulu prechodu práva poisteného na poisťovateľa proti tretej osobe na vrátenie vyplatenej sumy, zníženie, resp. zastavenie výplaty, pričom nemá charakter nároku na náhradu škody.

14. Podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. f) ZoPZP poisťovateľ má proti poisťníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak v čase, keď nastala poistná udalosť, bol v omeškaní s platením poistného.

15. Ustanovenie § 12 ods. 1 písm. f) ZoPZP má za úlohu docieľiť riadnu platobnú disciplínu poisťníkov, t.j. aby poisťovňa nebola v situácii, že poskytuje poistné plnenie z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla bez peňažnej protihodnoty od poisťníka.

16. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/84/2018 zo dňa 11. 12. 2019 (publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 64/2020), z ktorého vyplýva: „Súd rozhodujúci o nároku poisťovateľa v zmysle ustanovenia § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nemôže skúmať a pri rozhodovaní o nároku

prihliadať na to, či výška sumy nároku uplatneného poisťovateľom voči poisťníkovi resp. poistenému v zmysle uvedeného ustanovenia je v súlade so všeobecnou právnou zásadou proporcionality a neprieči sa zmyslu a účelu uvedeného zákona. Jediným oprávneným subjektom, ktorý môže určiť a prípadne znížiť výšku uplatňovaného nároku v zmysle ustanovenia § 12 citovaného zákona aj pod hornú hranicu takto uplatňovaného nároku, ktorou je úhrn poisťných plnení, je v zmysle uvedeného ustanovenia poisťovateľ.“ S uvedeným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

17. V posudzovanej veci sa na daný právny vzťah aplikuje priamo osobitný právny predpis, ktorým je zákon č. 381/2001 Z.z. (ako lex specialis), ktorý má vo vzťahu k všeobecnej právnej úprave (ako lex generalis) danej v tomto prípade Občianskym zákonníkom pri aplikácii prednosť. Zo žiadneho ustanovenia tohto právneho predpisu nevyplýva možnosť odvodu práva súdu znížiť požadovanú náhradu poisťného plnenia (nejedná sa ani o náhradu škody, ani o zmluvnú pokutu).

18. Možnosť obmedzenia takého nároku pritom v minulosti, za predchádzajúcej právnej úpravy vyplývala priamo zo samotnej Vyhlášky MF SR č. 423/1991 Zb., ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „vyhláška č. 423/1991 Zb.“) konkrétne z ustanovenia § 11 ods. 2 a 4, pričom v ustanovení § 11 ods. 5 bola rovnako tak určená horná hranica výšky náhrady, na ktorú poisťovní vznikne právo podľa § 11 ods. 1 až 4, ktorá nemôže presiahnuť úhrn súm, ktoré poisťovňa vyplatila z dôvodu poisťnej udalosti. Zo znenia ustanovenia § 11 ods. 4 vyhlášky č. 423/1991 Zb. priamo vyplývalo obmedzenie poisťovne na náhradu proti poistenému, ktorý v čase, kedy nastala skutočnosť, ktorá bola dôvodom vzniku poisťnej udalosti, bol v omeškaní s platením poisťného, a to do výšky 50% vyplatených súm.

19. Vzhľadom k tomu, že právna úprava týkajúca sa regresného nároku sa zásadným spôsobom nezmenila, avšak do novej úpravy reprezentovanej zákonom č. 381/2001 Z.z. nebola prevzatá tá časť, ktorá hovorila o akomkoľvek obmedzení poisťovateľa vzťahujúcom sa na akýkoľvek druh porušenia povinnosti, takúto legislatívnu zmenu je potrebnú chápať ako úmysel zákonodarcu. S ohľadom na uvedené je zrejmé, že zákonodarca považoval takéto právo poisťovne za primerané a odôvodnené najmä svojou preventívnou funkciou, čo napokon vyplýva aj zo samotnej dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. Takýto záver zároveň nie je ani v rozpore so základným cieľom zákona, ktorým je prioritne právna ochrana poškodeného, ktorému je priznaný nárok na náhradu škody aj v prípadoch, ak škoda bola spôsobená nepoisteným, či neznámym motorovým vozidlom, pričom táto právna ochrana je zároveň zvýšená priznaním tohto práva priamo proti zodpovednostnému poisťiteľovi.

20. Čo sa týka vnútorného členenia ustanovenia § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. a rôznej intenzity a závažnosti porušenia právnych povinností zo strany poisteného, aj v tomto prípade je nutné dovodiť, že s rôznou závažnosťou spájala určité obmedzenia možnosti uplatnenia si regresného nároku poisťovateľom len predchádzajúca právna úprava obsiahnutá vo vyhláške č. 423/1991 Zb., nie však aktuálna právna úprava zákona č. 381/2001 Z.z. Pokiaľ došlo zmenou právnej úpravy k upusteniu od vnútornej diferenciacie porušenia povinností poisteným podľa závažnosti a s tým spojenými obmedzenými možnosťami uplatnenia si regresného nároku poisťovateľom, nie je možné takúto zmenu a vôľu zákonodarcu ignorovať. Súdny nie sú oprávnené rozhodovať proti jednoznačne prejavenej vôli zákonodarcu.

21. Nakoľko sa v rámci novej právnej úpravy rovnakým spôsobom stanovila horná hranica takto uplatňovaného nároku, ktorou je úhrn poisťných plnení, a to v prípade akéhokoľvek porušenia povinnosti, nie je preto možné usúdiť, že bez akéhokoľvek zákonného zmocnenia, či odkazu na časť relevantnej právnej úpravy, z ktorej by takáto možnosť vyplývala, by bolo jednoznačným úmyslom zákonodarcu, aby súdy dotvárali právnu úpravu spôsobom, že z oprávnenia poisťovateľa určiť výšku takejto náhrady urobia oprávnenie súdov, ktoré si zároveň vytvoria aj vlastné pravidlá, čo konkrétne a akým spôsobom sa v takýchto prípadoch bude brať do úvahy pri určovaní jej výšky.

22. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď s ohľadom na osobitnú povahu tohto nároku správne konštatoval, že nie je oprávnený v konaní o náhradu poisťného plnenia podľa § 12 ods. 1 ods. f/ zákona č. 381/2001 Z.z. znížiť výšku

požadovanej regresnej náhrady poistného plnenia alebo jeho časti, aplikujúc zásadu primeranosti, či iné kritériá, ktoré právna norma neobsahuje, pretože z uvedených zákonných ustanovení, ani zo žiadneho iného právneho predpisu možného aplikovať v danom prípade, takéto oprávnenie súdu nevyplýva.

23. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného odvolací súd dodáva, že uplatnenie nároku žalobcu na náhradu celého poistného plnenia voči žalovanému nemôže byť posudzované ako výkon práva, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ, keďže ako už bolo uvedené jediným oprávneným subjektom, ktorý môže určiť a prípadne znížiť výšku uplatňovaného nároku v zmysle ustanovenia § 12 ZoPZP aj pod hornú hranicu takto uplatňovaného nároku, ktorou je úhrn poistných plnení, je poisťovateľ (žalobca).

24. Pokiaľ žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie neprihliadal na jeho nepriaznivé majetkové pomery, odvolací súd konštatuje, že žalovaný v konaní pred prvoinštančným súdom nielenže nepreukázal žiadnymi dôkazmi svoje majetkové pomery, vo vzťahu ku ktorým by sa javila požadovaná náhrada ako neprimeraná, prípadne až likvidačná, ale ani ich bližšie nešpecifikoval.

25. Podľa názoru odvolacieho súdu uplatnenie regresného nároku žalobcom voči žalovanému na žalovaného nemal žiaden výchovný vplyv, keďže žalovaný aj po vzniku škodovej udalosti uhradil poistné vyplývajúce z poistnej zmluvy po dohodnutom termíne splatnosti.

26. Odvolací súd (zhodne s názorom prvoinštančného súdu) konštatuje, že žalobca uplatnil žalobný nárok (nárok poisťovateľa na náhradu poistného plnenia) vo výške 5.267,59 Eur v súlade s ustanovením § 12 ods. 1 písm. f/ ZoPZP.

27. Odvolací súd zdôrazňuje, že je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný podľa ustanovenia § 379, § 380 CSP. Nakoľko žalovaný výšku úroku z omeškania, resp. dobu omeškania nenamietal, preto sa odvolací súd s priznaným úrokom z omeškania nezaoberal.

28. Vzhľadom na uvedené odvolaciu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku (I. výrok) ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť vrátane závislého výroku o trovách konania (II. výrok), pretože okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

29. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu odvolací súd podľa § 396 ods. 1 s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).